

Den samme Fremgangsmaade er fulgt i de andre nordiske Checklovforslag.

Saa vel den ensartede Checklov som Lovforslaget er, som det vil ses, udarbejdet som en selvstændig Lov, uafhængig af den ensartede Veksellov, idet man paa Konferencen ansaa det for ønskeligt i Stedet for i Checkloven at henvide til de Bestemmelser i Vekselloven, som skal komme til Anvendelse paa Checks, at optage samtlige disse Bestemmelser i Checkloven. Hermed bryder Lovforslaget med de Principper, der ligger til Grund for den gældende Checklov, Lov Nr. 58 af 23. April 1897*), der for en Række Bestemmelser Vedkommende henviser til Veksellov for Danmark af 7. Maj 1880.

Kapitel I.

Om Checks Udstedelse og Form.

Til § 1.

Paragraf 1 svarer til C. L. § 1, 1. Stk.

Paragraffen angiver i Forbindelse med § 2 de Formkrav, der i Almindelighed stilles til en Check, og som skal være opfyldt for, at Dokumentet kan bevare sin Gyldighed som Check.

I § 1, Nr. 1, kræves, at Betegnelsen »Check« skal findes anført i selve Dokumentets Tekst. Hertil slutter sig Reservationernes Art. 1, der giver de Stater, som ikke tidligere har stillet et saadant Krav, Adgang til at udskyde dets Ikrafttræden indtil 6 Maaneder efter Konventionens Ikrafttræden. Denne Beføjelse er der ingen Anledning til at anvende i den danske Checklov. Det er under Forhandlingerne paa Konferencen om denne Paragraf udtalt, at de enkelte Lande kan oversætte Ordet »Check« til deres eget Sprog, saaledes vil f. Eks. Italien i Stedet for »chèque«, der dog hyppigst anvendes i italienske Checks, ogsaa kunne bruge Udtrykket »assegno bancario«. Endvidere er det fremhævet — under Hensyntagen til de Lande, hvor flere Sprog anvendes, og til de forskellige Stavemaader, Ordet »Check« har i de forskellige Sprog — at Stavefejl er uden Betydning for Dokumentets Gyldighed som Check.

I § 1, Nr. 2, kræves, at Checken skal indeholde en ubetinget Anmodning om at betale en bestemt Pengesum.

I Forbindelse med Bestemmelsen i § 1, Nr. 2, jfr. Forskrifterne i § 28 om Betalings-tiden, behandlede Konferencen Spørgsmaalet

om »advisede Checks«, se Forhandlingerne i Genève 1931 (Mødet den 24. Februar 1931, Side 125—130, Mødet den 2. Marts 1931, Side 212—215 og Mødet den 3. Marts 1931, Side 215—221). Under Hensyntagen til Reglerne i E. V. L., der paa dette Omraade er ganske parallelle med den ensartede Checklovs Forskrifter, fastslog man, at der ikke bør optages nogen Regel om Betydningen af Klausulen »efter Advis« i den ensartede Checklov, men at det maa være tilstrækkeligt i Rapporten at fastslaa, at denne Klausul kun sigter til Forholdet imellem Trassent og Trassat og kun har det Formaal at virke til Checkens Verificering, men ingen checkretlig Betydning har overfor Indehaveren, der foreviser Checken til Betaling, idet han ubeskaaret maa bevare sin Ret til Regres, hvis Checken ikke bliver betalt ved Forevisningen, fordi Advis endnu ikke er fremkommet. Under Overvejelserne spillede ogsaa den Betragtning ind, at Advisering er en Fremgangsmaade, der i Praxis væsentligst anvendes af Banker, medens den ved Optagelse som en særlig Regel i Loven let vilde finde større Anvendelighed og derved kunde blive brugt til Omgaaelse af Reglerne om Tilbagekaldelse af Checks, se iøvrigt Rapporten under Nr. 13 og 80—81 (Bilag B. Sp. 5033 og 5055—58).

I § 1, Nr. 3, kræves, at Navnet paa den, der skal betale, skal være angivet i Checken. Den Formulering Bestemmelsen har faaet, jfr. den franske Tekst »qui doit payer« har ikke til Hensigt at udsige noget om, hvorvidt Trassaten maatte have Pligt til at betale, jfr. ogsaa Formuleringen af den tilsvarende Bestemmelse i C. L. § 1, 1. Stk.

Reglen i § 1, Nr. 4, om Angivelse af Betalingsstedet maa sammenholdes med Forskrifterne i § 2, 2. og 3. Stk., jfr. Reservationernes Art. 3, og Forskrifterne i § 8.

I § 1, Nr. 5, kræves Angivelse af Dag og Sted for Checkens Udstedelse. Hertil knytter sig det vedtagne Forbehold, jfr. Reservationernes Art. 1, hvorefter de Lande, hvis Lovgivning ikke hidtil har foreskrevet, at Udstedelsesstedet skal angives i Checken, faar en Frist af 6 Maaneder efter Konventionens Ikrafttræden til at gennemføre dette Krav. Dette Forbehold er der for Danmarks Vedkommende formentlig ikke Anledning til at gøre Brug af. Selv om C. L. § 1 ikke kræver Udstedelsesstedet angivet i en Check, er det dog vistnok almindeligt, at det angives.

Under Forhandlingerne udtaltes det endvidere, at Kravet om Angivelse af Dag

*) I det følgende betegnes:

Checkloven af 1897 som: C. L.

Vekselloven af 1880 som: V. L.

Den ensartede Veksellov som: E. V. L.